

Pražský "divočinový" speciál! Draháňské údolí

Fotografie © Martina Otrísalová

Severní hranici Prahy tvoří ne příliš známé, ale o to romantičtější Draháňské údolí. Hlubokou roklí osázenou romantickými chatičkami sejdete až k Vltavě.

Do Draháňského údolí se lze dostat několika způsoby. Z autobusové zastávky Sídliště Čimice (busey 152 vyjíždějí od stanice metra C Kobylisy). Z Dolních Chaběr z autobusové zastávky s návodným názvem K Draháni. A z Bohnic, které svou kontroverzní panelovou estetiku vyvažují geniální polohou na vysokém ostrohu nad často zasmogovanou pražskou pánví. Projdeme-li veřejnosti přístupným areálem Psychiatrické léčebny, ocitneme se rovnýma nohama v přírodě. Před námi se rozprostře vyjetá polní cesta s otisky koňských podkov, která vede kolem kupy hnoje za obzor do daleka. Smrduté zlato se (doslova) rozkládá vedle cedule oznamující začátek chráněného přírodního území, před námi je les, zatímco za námi ještě obzor lemují paneláky. Je to romantika! Jako bychom prolítli nástupištěm devět a tři čtvrtě a přistáli na venkově. Přesto jsme stále na území osmé městské části a ještě další hodinu a půl budeme.

Tři hobití kilometry

„Území draháňského lesa tvoří tři hluboko zaříznutá údolí, jejichž tvar utvářel tok Vltavy a třech menších potoků, Bohnického, Čimického a Draháňského,“ dočteme se na trochu unavené naučné tabuli. Dvě z vodstev doplatila na výstavbu sídliště – *„došlo ke ztržení jejich pramenů a potoky na několik desetiletí zmizely v trubkách pod povrchem“*, vysvětluje tabule. Potoky se na povrch podařilo vrátit asi před deseti lety, ale z toho Bohnického zbyl spíš otok, v létě skoro bez vody. Sušší podnebí vyhovuje teplomilné fauně včetně slepýše, čolka a výjimečně i mloka skvrnitého.

Velice běžným zástupcem ptačí říše je tu strakapoud.

Na jižních svazích nad Bohnickým potokem bývaly dřív sady a vinice, ale teď je to tu samý akát. Hlavní město Praha, v jehož majetku se nachází, se dnes snaží nahradit nevhodné dřeviny těmi původními, které tu byly zhruba do začátku dvacátého století. Vysazují se duby, buky, jedle a habry, prořezávají mladší lesní porosty. Péče o lesy probíhá podle zásah trvale udržitelného rozvoje a nejen tohle údolí, ale celá širší oblast až dolů do Troji je navíc zapojena do mezinárodního projektu Periurban Parks, který se zaměřuje na ochranu, rozvoj a péči o příměstské parky podle evropské politiky životního prostředí.

Panelovou hradbu na obzoru nechme definitivně za zády a zabočme do lesa. Draháň bývala vždycky spíš výletem pro fajnšmekry, možná protože není nijak dlouhá, její tři kilometry se nedají srovnávat třeba s oběma Šárkami na Praze 6 nebo s Prokopským údolím. Díky tomu zde vládne báječný klid. Turistický provoz je zde skutečně nízký, procházka slouží spíš místním běžcům nebo pejskařům. (Kvůli terénu není moc vhodná pro výlet s kočárkem). Naše cesta nyní pokračuje po úzké lesní pěšince, která celkem radikálně klesá. V tu chvíli se zjeví na protější straně rokle: chatičky jak dlaň s dřevěnými teráskami, prvorepublikovým šarmem a na střídačku rozposázené po strmém svahu. Připomínají domečky, které se lepí jako příslušenství k dětským vláčkům. Je to romantika jak vyšitá a chybí tu jen posázavský pacifik.

Ještě posledních pár nízkových metrů a jsme na dně. U vody. Draháňský potok totiž pod zemí nezmizel. Pramení v Dolních Chabrech a protéká kolem mlýna, který dal ostatně tady tomu všemu název: ne, mlynář nebyl drahý, ale polím za mlýnem se dřív prý říkalo Na Drahách. Necháme se vést příjemně bystrým proudem, který si bublá a hopsá přes malé jezy a podplouvá lávky vedoucí k jednotlivým pozemkům. Skutečná hobití roklina: rozhlédněme se, zda na nás z některé ze hustým lesem stíněných teras nemává Bilbo Pytlík.

Draháňský potok navíc tvoří přirozenou hranici mezi Prahou a Středočeským krajem: v Praze už to severněji nejde. Do Vltavy se vlévá v místě, které je v Praze nejnižší: v nadmořské výšce 176 metrů naproti Suchdolu. A právě k Vltavě scházíme i my.

Loděmo i na inlinech

Jestli je Draháň územím relativně méně prošlapaným, je asfaltka kolem Vltavy výjimečně proježděná. Naštěstí jen malými kolečky, respektive samopohonem. Napojuje se totiž na cyklistickou a inlajnovou trať, která vede k ZOO a přes lávku (když zrovna nepadá do řeky) do Stromovky (a na druhé straně až do Kralup nad Vltavou, byť ve snížené sjízdné kvalitě). Navzdory zrnitému terénu si tu lze dobře zajezdit. Od vody se vypíná mohutný skalní masiv – přírodní památka Zámky, které jsou navíc archeologickou lokalitou, protože Zámky bývaly pravěkým sídlištěm z mladší doby kamenné. Z šedesátimetrového převýšení nad Vltavou musí být ve dne nádherná vyhlídka. Pod cyklo-a inlajnovou stezkou směrem k vltavskému břehu vede navíc třináctikilometrová Planetární stezka pro pěší, která nabízí sedmnáct zastávek tvořených modely Slunce, planet, trpasličích planet a velkých měsíců sluneční soustavy, úspěšný crowdfundingový projekt ze Startovače.

Na zpáteční cestu se lze vydat autobusem č. 236 ze zastávky Zámky, který ovšem večer jezdí jen za hodinu. Využít lze ale také celoroční přívoz přes Vltavu. Sedlec na protějším (levém) břehu, odkud lze vystoupat na nádhernou vyhlídku na Vltavu. Ale to už je tip na jiný výlet...

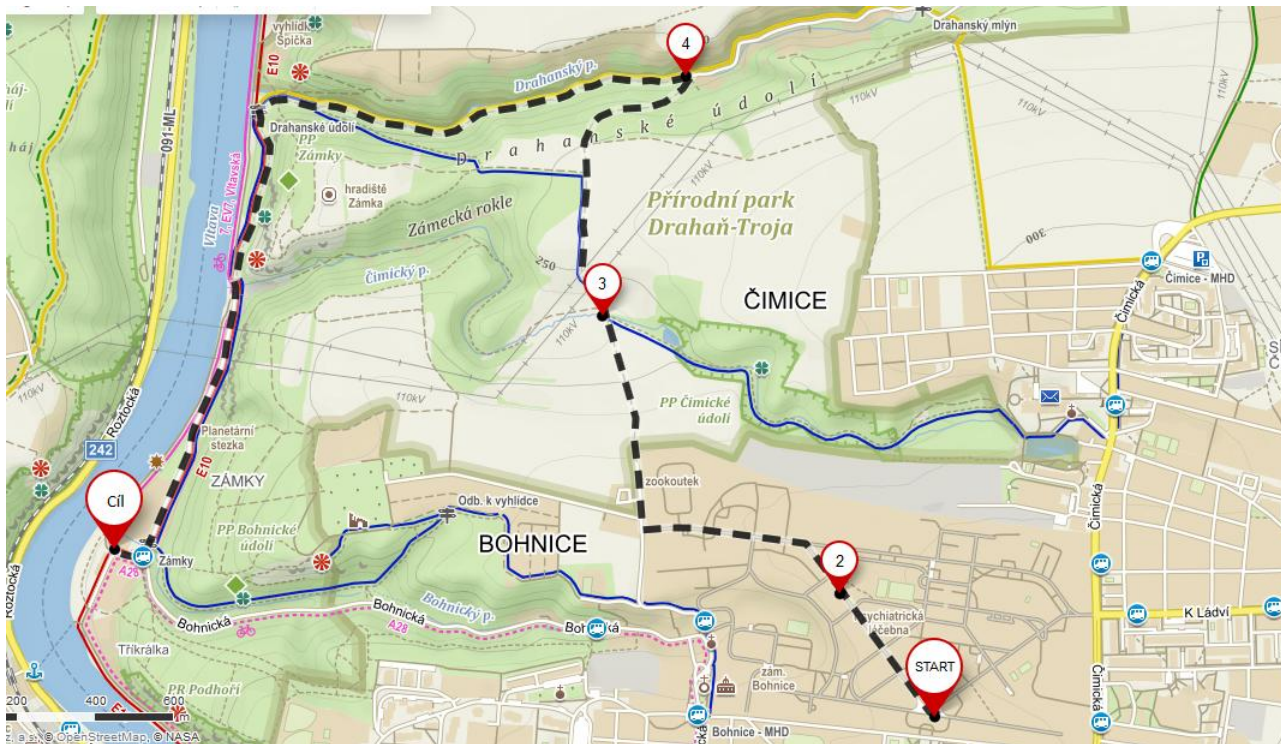
Autorka textu: Tereza Šimůnková

Základní informace:

Délka trasy: 1 hod 30 min

Trasa: <https://1url.cz/RMJ03>

Mapa:

Príspevek vznikl v rámci projektu podpořeného Hlavním městem Praha.